καὶ μὲ τὰ κοντάρια ἐμματίαζαν σημάδια. καὶ ὅποιος ἤθελε νικήσῃ εἰς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πέντε παιγνίδια, τὸν ἐτιμοῦσαν οἱ βασιλεῖς, καὶ δωρεὰν τὸν ἔδιδαν. αὐτὰ τὰ πέντε παιγνίδια ἠθέλησεν ὁ βασιλεὺς νὰ στήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. καὶ ὅμως αὐτὸς μὲν ἐκάθισεν εἰς τόπον ὑψηλὸν, νὰ βλέπῃ τοὺς ἀγωνιστάς. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔπαιζαν, καὶ ἀγωνίζουνταν πᾶσα ἕνας κατὰ τὸ παιγνίδι, ὁποῦ ἐπροαιρεῖτο. ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ ἐπάλευαν, ἦτον τις ἄνθρωπος τοῦ βασιλέως, Λυαῖος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τῆς Σκυθίας τὸν τόπον, ἀπὸ μίαν χώραν, ὁποῦ ὠνομάζετο Οὐάνδηλα. ἦτον δὲ καὶ ψηλὸς κατὰ πολλὰ, καὶ περισσὸς εἰς τὴν δύναμιν. καὶ εἶχέ τον ὁ βασιλεὺς διὰ τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς βασιλείας του. αὐτὸς γοῦν ὁ Λυαῖος ὡς τεχνίτης ὁποῦ ἦτον εἰς τὸ πάλαιμα, ἄλλο δὲ δυνατὸς, ἐνίκα καὶ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων. καὶ ὁ βασιλεὺς βλέποντάς τον, χαρὰν μεγάλην εἶχε, καὶ δωρεὰς περισσὰς τὸν ἐχάριζεν. ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ τὸ τέλος του, πῶς ἔγινεν.

Ἕνα παλικάριον τῆς Θεσσαλονίκης νέον κατὰ πολλὰ καὶ ὡραιότατον εἰς τὴν ὄψιν, ὁ ἅγιος λέγω Νέστωρ, κεκρυμμένος χριστιανὸς ὁποῦ ἦτον, καὶ γνώριμος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, βλέποντας τὸν Λυαῖον, πῶς φονεύει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πῶς ὁ βασιλεὺς χαίρεται, καὶ ὑπερηφανεύεται εἰς τὴν νίκην του, ἄλλο δὲ καὶ θέλωντας νὰ ἰδῇ τὴν δύναμιν τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ Θεοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὰς καμάρας ἐκείνας, ὁποῦ ἦτον ἐσφαλισμένος ὁ μέγας Δημήτριος, καὶ λέγει τον. δοῦλε τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐδικέ μου αὐθέντα. ὁ μιαρὸς βασιλεὺς χαίρεται πολλὰ εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἀσεβεστάτου Λυαίου, καὶ ἡ ψυχή μου ὀρέγεται νὰ παλεύσω μετ' αὐτόν. μόνον εὐλόγησόν με, καὶ δυνάμωσέ με, νὰ ὑπάγω, νὰ τὸν νικήσω. τότε ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔκαμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ βλέφαρον τοῦ Νέστορος, καὶ εἶπέ τον. σύρε, καὶ τὸν Λυαῖον θέλεις νικήσῃ, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ θέλεις μαρτυρήσῃ. εὐγῆκε γοῦν ὁ Νέστωρ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ ἐπάλευαν οἱ ἄνθρωποι. καὶ παρευθὺς ἔκραξεν εἰς τὸ μέσον, ὦ Λυαῖε, ἔλα νὰ παλεύσωμεν οἱ δύο μας. ὁ δὲ βασιλεὺς καθήμενος εἰς τὸ ὑψηλὸν μέρος, καὶ βλέποντας τοὺς ἀνθρώπους, πῶς ἀγωνίζουνταν, ὡς εἶδε τὸν Νέστορα νέον εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ ταῦτα ἕως εἴκοσι χρονῶν, ἐμήνυσέν τον νὰ ὑπάγῃ ἔμπροσθέν του, καὶ λέγει τον. Νεανία, διατί δὲν ἐφοβήθης τὴν ζωήν σου, ἀμὴ ἦλθες νὰ παλαίσῃς μὲ τὸν Λυαῖον; δὲν βλέπεις πόσους ἐνίκησε; δὲν βλέπεις, πόσα αἵματα ἔχυσεν; ἐσὺ πῶς ἀποτόλμησες νὰ ἐπιχειρισθῇς τοιοῦτον ἔργον; δὲν ἐλυπήθης τὴν ὡραιότητά σου, καὶ τὴν νεότητά σου; ἀμὴ ἂν τύχῃ ἀπὸ τὴν πτωχείαν σου ἀγαπᾷς τὸν θάνατόν σου, ἀλλὰ μὴν ἐπιχειρίζεσαι τὸν Λυαῖον, νὰ μὴν θανατωθῇς. καὶ ἐὰν εἶσαι πτωχὸς, νὰ σὲ πλουτίσω ἐγὼ, μόνον μὴν χάσῃς τὴν ζωήν σου. ἀπεκρίθη ὁ Νέστωρ. βασιλεῦ, ἐγὼ πτωχὸς δὲν εἶμαι, μηδὲ καταφρονῶ τὴν ζωήν μου, ἀλλὰ καὶ βίον ἔχω, καὶ τὴν ζωὴν ἀγαπῶ. θέλω δὲ νὰ παλεύσω μετὰ τοῦ Λυαίου, διὰ νὰ λάβω τιμήν. διότι ἐὰν εἶμαι πλούσιος, καὶ τιμὴν δὲν ἔχω, τί τὸν θέλω τὸν πλοῦτον τὸν ἄτιμον; ἀμὴ ἀγαπῶ νὰ τιμηθῶ, καὶ νὰ φανῶ καλλίτερος ἀπὸ τὸν Λυαῖον. καὶ διὰ τοῦτο μέ-

πα-